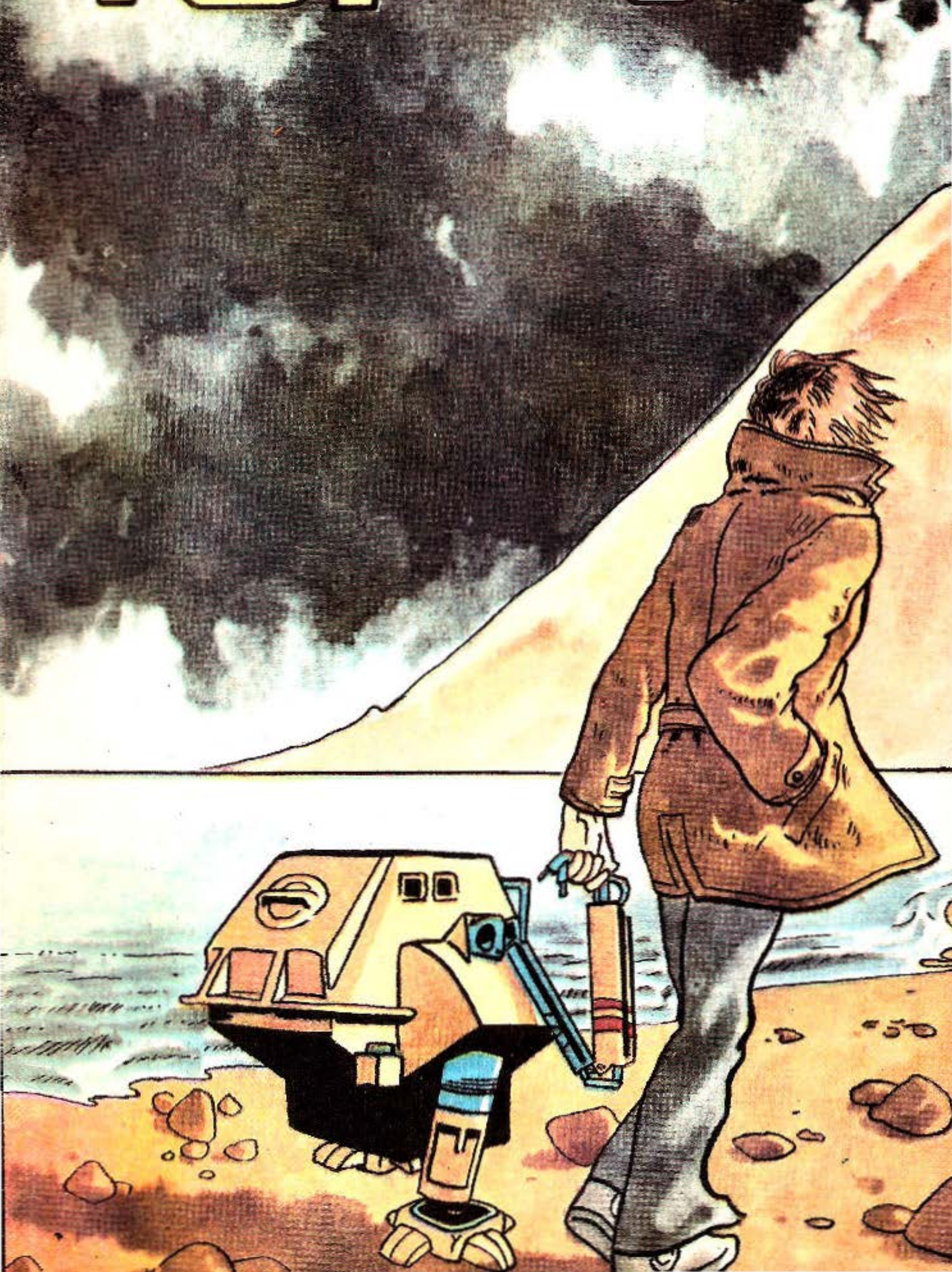
467

ÎN ATENȚIA CITITORILOR

Editura SFVA se confruntă încă cu probleme de difuzare a presei. Pentru a avea garanția procurării următoarelor numere ABONAȚI-VĂ!

Prețul unui abonament pe:
10 nr. = 75 lei (50 lei + 25 lei expediția);
20 nr. = 140 lei (90 lei + 50 lei expediția);
30 nr. = 195 lei (120 lei + 75 lei expediția).

Abonîndu-vă pentru 30 de numere beneficiați de 6 numere gratis!

Cei interesați ne vor trimite contravaloarea uneia din cele trei variante de abonare prin mandat poștal pe adresa: Dumitru Daniel Cristian, Craiova, str. Gheorghe Barițiu nr. 3, 1100, Dolj. Vă rugăm să scrieți citeț numele dumneavoastră, adresa corectă precum și data nașterii.

Toți abonații vor beneficia de surprize!

Abonați-vă chiar mîine!

Vă rugăm să ne scrieți impresiile dumneavoastră pe adresa: SFVA, Craiova, căsuța poștală 648, 1100, Dolj.

francis carsac

PARAZIȚII LEULUI

Redactori : VIOREL PÎRLIGRAS, DANIEL CRISTIAN DUMITRU, DODO NIȚĂ
Prezentare grafică : VIOREL PÎRLIGRAS

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE :

Pe Eldorado, o planetă bogată în metale rare sau prețioase, sosește într-o bună zi miss Stella Henderson, ziaristă la Intermondial. Această frumusețe a anilor 2200 pare hotărîtă să realizeze un reportaj despre populația indigenă — umanoizi a căror civilizație variază de la epoca de piatră la epoca de fier. Teraï Laprade, un uriaș a cărui loialitate, cinste, onoare, salariații companiei de exploatări miniere pe nume B.I.M. o pun la îndoială, acceptă să-i fie călăuză în ținuturile sălbatice. Noaptea Prospectorilor, marea petrecere dinaintea plecării, reușește să-l așeze pe Laprade, cel puțin din punctul de vedere al Stellei, în categoria aventurierilor. Cazinoul „Cîinele Galben", incendiat în acea noapte de pomină, încă mai fumegă cînd cei doi, urmați de Léo — un superleu ce nu se desparte de Teraï — pornesc la drum. Stella și Gropas — un prospector al companiei B.I.M. — au parte încă din prima zi de surprize. Imobilizată două zile de o niamba, una din viețuitoarele mlaștinilor planetei sălbatice, ce incubează în corpul uman, Stella scapă cu bine datorită intervenției rapide a lui Laprade. Drumul pînă la așezările poporului Ihambé este, însă, lung, iar surprizele nu s-au terminat.

Ed. SFVA — (467)/2 — mai 1990

Paraziții leului

de Francis Carsac

Capitolul IV

URMĂRIREA UMBURUȘILOR

Stella se odihnea sub acoperișul de crengi, întinsă pe spate, cu capul pe un sac. Coliba, deschisă în fața ei, oferea vederii un șir de doisprezece arbori gigantici care înălțau spre cer trunchiurile netede și solide. La douăzeci metri înălțime explodau într-un frunziș des, boltă prin care răzbătea, filtrată numai o lumină submarină. Printre arbori solul era aproape gol, pe ici pe colo cîteva ierburi maladive, lipsite de soare.

Laprade construise adăpostul bombănind, vorbind de timpul pierdut, de dificultatea de a găsi carne proaspătă, blestmîndu-i pe incapabilii care nu-și pot purta singuri de grijă. Și totuși, fără a înceta să înjure, îi împletise Stellei un pat de ramuri tinere.

Așezat în fața ușii, aproape de jarul din care se înălța un fir subțire de fum, Gropas își scria jurnalul. Ea îl studie : spatele lat întindea cămașa udă de sudoare, mușchii fremătau pe antebrațul gol, în răstimpuri îi putea zări profilul trasat sub părul negru și ondulat, tuns scurt. Se miră atunci că i se păruse firav. Era drept că pe lîngă Téraï orice om normal părea o stîrpitură. Laprade dispăruse împreună cu hamalii.

— Domnule Gropas !

Acesta întoarse capul, se ridică și veni spre ea.

— Ah ! V-ați trezit, domnișoară. Cum vă mai simțiți ?

— Mai bine, mult mai bine. Cred că vom putea pleca mîine, cu douăzeci și patru de ore mai devreme decît prezisese amicul nostru. Asta poate că o să-i redea buna dispoziție.

— Mă îndoiesc. Ce căpcăun !

— Nu trebuie rău judecat. E un singuratic și n-a prea avut noroc. Cu capacitatea lui ar fi trebuit să ocupe un post important într-o universitate sau într-o companie. Drama care s-a petrecut în 2223 a făcut din el un exilat. N-are ca prieten decît leul...

— Animalul ăsta! Îmi produce groază!

— De ce, Léo e foarte drăguț chiar dacă pare să ne ignore.

— Un... un animal n-are dreptul să gîndească!

— Dar, domnule Gropaș, sînteți inginer! Nu încurajați superstițiile stupide! În privința asta șînt de aceeași părere cu Laprade, să știți! Incendierea laboratorului de zoopsihism din Toronto a fost o crimă oribilă și idioată!

— Poate...

— În tot cazul, dacă aveți altă opinie ascundeți-o. Îl cred pe Laprade capabil să vă ucidă dacă ați spune asta în fața lui.

— Ah, îmi dau seama. Dar iată-l că vine.

Téraï tocmai apăruse între doi arbori, tăcut ca o umbră. În urmă, cei doi hamali, în șir indian, purtau pe umeri o creangă groasă de care atîrna un patruped cornut, Léo încheia marșul, cu un aer satisfăcut și cu botul murdar de sînge.

— Iată cu ce ne vom schimba conservele! E o capră de pădure, *Pseudocapra sylvestris*. Fără leul meu am fi pierdut-o. Nu-i așa Léo?

— Ce ne-am face noi fără Léo, ironiză Gropas.

Laprade se întoarse ca mușcat de șarpe.

— Nu știu ce v-ați face dumneavoastră, domnule inginer, dar știu că în ceea ce mă privește, el mi-a salvat viața de multe ori. Și dumneavoastră de asemenea, cînd eram aproape de boa și nu-l văzusem. Ați fost primul mușcat, se spune că le place la nebunie carnea fezandată. De altfel, dacă nu vă place Léo, pădurea e mare! Drumul meu merge pe acolo, restul e al dumneavoastră.

— Domnule Laprade, Gropas n-a vrut să vă jignească!

— Nu mai lipsea mult! Cum vă simțiți?

— Mai bine. Cred că voi putea merge mîine dimineață.

— Perfect. Deci plecarea mîine în zori.

Apoi se întoarse spre hamalii care tranșau capra.

„Ar fi putut să-mi laude curajul, gîndi Stella. Are dreptate grecul, nu e decît o brută".

Pădurea se termina brusc. După o cortină groasă de liane și hărțișuri, giganții silveștri se opreau deodată și dincolo nu era decît o pantă lină acoperită de ierburi înalte, ce se întindeau spre colinele rotunjite, pînă la orizont. Ici și colo, boschetele rupeau monotonia pădurii virgine. Soarele zdrobea această imensitate roșcată și după lunga ședere în penumbră, clipiră multă vreme pînă să se obișnuiască cu lumina orbitoare.

— Țara Umburușilor. Se întinde peste tot versantul stîng al bazinului Iruandika. Mai departe se află domeniul Ihambéilor, prietenii mei.

— Și Umburușii?

— Ei, juma-juma. Nu prea știu cum să-i iau. M-au primit bine întotdeauna, dar fără căldură. În aceste coline se găsesc zăcămintele acelea bogate despre care v-am vorbit, Gropas. Dacă B.I.M.-ul ar construi pe Iruandika un canal navigabil pentru cele

mai mari șlepuri, atunci ar putea să-l exploateze. De la marea Ktot la Port-Métal există deja cale ferată.

— Și ce fel de zăcăminte sînt ?

— Ah, cîte puțin din fiecare : germanium, crom, nichel, litiu, galliu mai ales, mult beriliu pietros. Eu n-am aruncat decît o privire fugară. Rămîne să delimitați dumneavoastră filoanele, minele secundare, etc.

— Mă veți ajuta ?

— Timp de o lună. Apoi vom merge la Ihambéi dar acolo să n-aud de prospectări, înțeles ?

— Dar de ce ?

— Pentru că Ihambéii îmi sînt prieteni și nu vreau să fie plictisiți !

— Și dacă Umburușii sînt ostili ?

— E treaba dumneavoastră cum vă descurcați. Însă nu cred că e cazul. Se află în epoca pietrei și habar n-au de minereuri.

— E adevărat zvonul ăsta că munții Hétio sînt plini de metale rare ?

— Cine a spus asta ?

— Mac Léod...

— Mac Léod e un imbecil. Dacă s-a prăbușit cu avionul în munții Hétio și — între noi fie spus, mi-am riscat viața să-l caut — asta nu înseamnă că e și competent ca geolog !

— A adus eșantioane !

— Pe planeta asta poți găsi totdeauna cîteva eșantioane bogate. Ce să mai vorbim, nici nu poate fi vorba ! Munții Hétio sînt sacri pentru toate triburile și chiar pentru imperiul Kéno. N-am putut afla încă de ce, și e periculos să pui întrebări prea precise despre acest subiect. Dacă amicii mei Ihambéi ar fi aflat că am aterizat cu elicopterul pe Rossé Mozeli, al lor „Muntele Zeilor", nu mi-ar fi rămas decît s-o șterg și încă repede !

Așa încît, atît timp cît ne aflăm la unii sau la alții, nici un cuvînt despre munții Hétio !

Seara, făcură popas pe malul unui mic rîu, Mokibata, afluent de stînga al unui Irundika și, pentru prima oară, Laprade nu se bizui în întregime pe Léo, pentru securitatea grupului. Schimbară paza pe rînd. Toată după-amiaza superleul bătuse drumul la dreapta și la stînga, întorcîndu-se din cînd în cînd să dea raportul ; odată, Laprade se oprise îndelung să studieze urmele în noroiul pe jumătate uscat : lîngă amprente de diverse animale, două tălpi se imprimaseră în noroi, două tălpi aproape umane, cu degetele ceva mai lungi.

— Un vînător. Merge repede, sprinten. Cînd a sărit aici și-a pierdut corectorul de vîrfuri ale săgeților de silex. Probabil e un om din tribul ihimi.

Noaptea trecu totuși fără alarmă. Dimineața, traversînd vadul peste rîu, merseră repede prin savana monotonă populată de turme de ierbivore. Nu se opriră decît cîteva minute la prînz, să mănînce.

— Vreau să ieșim din teritoriul ihimi înainte de amurg, spuse Téraï. Sînt oameni certăreți și ultima oară cînd i-am văzut, acum trei luni, erau extrem de agitați. Vecinii lor, Mihoii, sînt mai calmi.

La ora cinci după-amiaza, Léo, care forma ariergarda, apăru ca o flacără roşcată sărind din tufă în tufă.

Purtă o scurtă „conversaţie" cu Laprade.

— Sîntem urmăriţi. Douăzeci de oameni! Să ne grăbim!

Contactul avu loc puţin înainte de a se însera. Léo răgi subit. Laprade se întoarse şi încărcă puşca cu un gest sec.

— Pentru Dumnezeu, faceţi ca mine! Palid, dar hotărît, Gropas se aşeză lîngă el. Stella simţi un fior pe şira spinării. Cîmpia părea goală, nici un boschet prin împrejurimi. Sub razele oblice, roşii, ierburile se ondulau, ascunzînd parcă duşmanii. Hamalii lăsaseră jos baloturile şi făceau ariergardă cu puştile în mîini.

La 50 m, apărură nişte siluete împestriţate de culori vii.

— La dracu! Sînt tatuaţi pentru luptă! Nu trageţi fără ordinul meu, nu scoateţi nici o vorbă şi orice s-ar întîmpla să mă ascultaţi orbeşte!

Un bărbat se desprinse din grup şi se apropie încet. Cînd se află la zece paşi, ridică mîna dreaptă, cu palma întoarsă spre ei. Laprade nu se clinti, dar Stellei îi păru că se destinse puţin.

Indigenul rămase un moment în poziţia aceasta, fără să vorbească şi ea putu să-l examineze pe îndelete. Era foarte înalt, mai mult de şase picioare, cu umeri laţi şi slab. Părul negru, răsucit în coc pe vîrful capului purta patru pene de *Pseudoavis gigas* care tremurau uşor în vîntul serii. Faţa era primitivă, sălbatică de dantela de culori stridente, verdele şi violetul care o tatuau. Între culori pielea părea bronzată. În mînă ţinea un arc, pe spate atîrna tolba de săgeţi, iar la brîu purta două lame de silex ascuţite, cu mînerul de gumă.

— *Aké, Tohira!* spuse Laprade.

— *Aké étou, Tohira ma!*

— Merge bine, şopti Téraï Stellei, răspunde la salutul meu.

Apoi schimbă cîteva fraze cu sălbaticul.

— Nu vor să rămînem pe teritoriul lor. Şi cum nici n-aveam intenţia asta, se poate aranja. *Imo romania Iruandika, Tohira!*

Faţa războinicului se întunecă.

— *Ana Iruandika! Iruandika manon Umburu!*

— *Iruandika manou Ihambé, ko!*

— *Ihambé schlafa!*

El scuipă cu un aer de dezgust.

— *Umburu imino Ihambé, ôia Ihimi?*

— *Ihimi imino! Miho schlafa! Erguen irité ko!*

— Se strică treaba. I-am spus că mergeam spre Iruandika. Nu e de acord. Pretinde că rîul aparţine Umburusilor. I-am spus că şi Ihambéilor şi mi-a răspuns că sînt în război cu aceştia. La drept vorbind, urmarea discursului său pare să spună că numai Ihimii sînt în război. Ei vor să ne întoarcem. Am să-i cer răgaz pînă mîine.

— *Ergéni ko to itira. Egara timi.* (O arătă pe Stella). *Assinossi Tohira guéba.*

Războinicul ezită, se apropie de Stella, o privi îndelung.

— *To itira, né!*

Se întoarse cu spatele şi se îndreptă ţanţoş spre oamenii săi.

— Uf! Am obţinut răgazul!

— Ce voia de la mine?

Apoi avu o lungă conversație cu superleul. Ținu superleului o lungă conferință, explicîndu-i cu răbdare de mai multe ori ce avea de făcut.

— Și mai ales, cînd se vor apropia, să fugi pe urmele noastre și să te ascunzi. Fără bătaie, înțeles ?

Léo părea prea puțin convins.

— O să le găsești, du-te ! Fă-ți rondul !

Era noapte acum și un vînt răcoros culca ierburile și fumul de jăratic. Doi ochi punctară întunericul, la frontiera luminii roșii. Léo se întorcea.

— Nimic ? Să mergem. Eu sînt primul, urmați-mă, apoi Gropas și Tilembé. Akoara va închide marșul. Fără zgomot și nu ridicați capul. Dacă vă mușcă vreo reptilă veninoasă să crăpați în liniște !

El se fofilă printre graminee în patru labe, cu pușca în bandulieră. Stella făcu la fel. Foarte repede se convinse că nu era ușor. Arma îi aluneca, o stînjenea și trebuia să o arunce mereu pe spate cu umărul.

— Liniște ! — se auzi, înăbușită, vocea lui. Parc-ați fi în piața Operei !

Ea era să pufnească în rîs și pentru o clipă teama se risipi. Dar încet, încet, oboseala se instală. I se păru că nu va termina niciodată tîrîșul prin iarba tăioasă. O dureau rinichii și nu mai avea piele la genunchi și la coate ! Într-un rînd atinse cu mîna ceva vîscos care colcăia.

În sfîrșit Laprade se ridică.

— Puteți merge în picioare.

Ascultă în noapte cu atenție. Departe în spatele unui teren ondulat, o lumină roșie, marca locul focului lor.

— Înainte !

Noaptea nu se mai sfîrșea. Lunile dezvăluiau vag peisajul dar lumina lor confuză mai curînd masca obstacolele sau denivelările solului. De mai multe ori ea se împiedică, alteori Gropas o izbi în spate, scuzîndu-se cu o voce scăzută. Numai Laprade și cei doi hamali mergeau fără poticneli.

Zorii aduseră cu ei frigul. Stella tremura în hainele subțiri și regretă capa abandonată. La primele raze ale soarelui, Laprade se opri sub un arbore și se cățără cu agilitate. Stella se rezemă cu spatele de trunchiul noduros și cu picioarele înțepenite de oboseală.

— Nu văd nimic. Totuși, la ora asta, ei trebuie să-și fi dat seama că i-am tras pe sfoară. La drum !

Marșul reîncepu neiertător. Stella își revenise puțin și picioarele-i mergeau automat. Către orele nouă ale dimineții făcură popas pentru micul dejun. Cînd vru să se ridice simți niște dureri atroce în mușchii picioarelor.

— Drace ! Și sîntem abia la început !

Téraï se aplecă asupra ei și mîinile sale enorme îi masară mușchii dureroși cu o finețe surprinzătoare.

— Curaj ! Prima zi e cea mai dură !

— Știu. Am avut aceleași dureri cînd am escaladat Everestul !. Aici, cel puțin nu e frig !

Marşul dură toată ziua. Seara, Léo îi ajunse din urmă. Cu cîteva răgete îl înştiinţă pe Laprade că urmărirea începuse, dar duşmanii nu erau mai mulţi. Mai merseră încă o bucată de noapte, apoi dormiră cîteva ore într-o albie de rîu seacă, cu pereţii abrupţi. Ziua a doua trecu ca un vis. Mergeau acum drept spre Est, după ce, cîţiva kilometri urmaseră firul unui pîrîu pentru a-şi pierde urmele. Apa rece făcuse bine picioarelor obosite ale Stellei, dar apoi marşul deveni un supliciu, pînă cînd se obişnui din nou cu efortul.

Tot astfel se scurseră şi următoarele două zile. Puţin cîte puţin, Stella se epuiza. Gropas nu era nici el mai breaz, se împleticea. Laprade tras la faţă de nesomn, îşi întrebuinţa o parte din timpul de odihnă cercetînd în urmă apropierea inamicului, şi mai alerga încă cu paşi mari de titan. În a patra zi la amiază, fata se prăbuşi după ce poposiră şi nu se mai putea ridica. Gropas, întins şi el pe jos, respira greu, sacadat. Laprade îi privea cu amărăciune.

— Zdrobitoare oboseală ! Mai ales pentru el ! Şi mai vrea să studieze ! Fie ,o să riscăm. Plecăm la noapte.

Epuizată, fata adormi imediat. Visă că se afla pe un vas şi că ruliul o izbea de peretele din cuşetă.

— În picioare ! Repede ! Se apropie !

Într-o tresărire ea se ridică pe jumătate şi ţipă. Tot corpul îi plîngea de durere şi de oboseală. Cerul era curat, fără nori şi razele apusului luminau din spate silueta lui Laprade cu puşca în mînă.

— Repede, Léo i-a reperat !

Ea se ridică încet de jos şi îşi întinse membrele sfîrşite.

— Nu ştiu dacă am să pot merge !

— Oh, ba da, veţi merge ! Ştiţi ce le fac prizonierilor ? Întîi le smulg părul fir cu fir, apoi le ard degetele, apoi...

— Destul !

Un strigăt se înălţă din locul unde era aşezat Gropas. Acesta se ridică anevoie.

— Dacă am fi avut un elicopter, în loc să mărşăluim ca în vremurile preistorice...

— În elicopter ai să găseşti filoanele, cretinule, replică uriaşul dispreţuitor. Geolog de cabinet, mergi şi tacă-ţi gura !

Plecară în sfîrşit. La orizont, în ierburile înalte nu se zărea nimic. Stella făcu această remarcă.

— Sînt mai aproape decît credeţi. Priviţi bine înălţimea acestei ondulări. Aţi văzut ?

O formă verticală curbă apăruse ca un fulger între două tufişuri.

— Curaj ! Nu mai avem decît zece kilometri pînă la limita ţinutului Mihos. Dacă ajungem acolo, sîntem salvaţi. Ihimii n-or să îndrăznească niciodată să ne urmărească dincolo de frontieră ! Sînt geloşi pe terenurile acestora de vînătoare şi ar fi un „casus belli", chiar dacă aparţin toţi aceluiaşi mare trib. Curaj, Stella !

Ea îl privi mirată. Era pentru prima oară cînd îi spunea pe nume. Se simţi tulburată şi reconfortată.

Şi fuga continuă printre vîlcele şi coline pînă ce Gropas se prăbuşi la pămînt.

— Eu nu mai pot. Salvați-o pe ea. Eu am să încerc să-i opresc.

Fără să răspundă uriașul se aplecă, îl apucă pe tînăr și-l aruncă pe umăr ca pe un sac.

— Înainte!

Dar încetul cu încetul, oboseala își spuse cuvîntul. Respirația i se acceleră și deveni șuierătoare și atunci îl lăsă jos pe inginer.

— Nu te mai pot duce. Încearcă să ne urmezi. Ți-l las pe Léo.

După cîteva minute se auzi o împușcătură. Se întoarseră. Gropas ținta din nou. Un strigăt se înălță din ierburile înalte, apoi o ploaie de săgeți se abătu asupra Grecului. Téraï ridică din umeri.

— S-a zis cu el! Păcat, cu cîteva aventuri în plus ar fi putut deveni un prospector acceptabil!

— Nu putem face nimic?

— Ba da ,bineînțeles! Să murim cu el!

Téraï luă pușca, scrută tufișurile și trase două focuri. Se auziră alte strigăte de durere și ură. Gropas alerga acum spre ei, într-o cursă de animal istovit și cîteva clipe aceștia crezură că el îi ajungea. Dar se împiedică într-o tufă de ierburi, căzu și cînd se ridică era prea tîrziu. Două săgeți i se înfipstră în spate. Rămase încă în picioare, clătinîndu-se, trase o rafală de carabină și căzu cu fața la pămînt. Cu un urlet demonic, un Ihimi apăru dintre ierburi cu o sabie scurtă în mînă.

— Nu te uita!

Ea rămase nemișcată, împietrită de oroare. Sabia lovi de trei ori, omul se ridică ținînd de păr capul inginerului. O formă roșcată se strecură în spatele lui și craniul Ihimi plesni sub lovitura unei labe imensă.

Deja Léo se arunca asupra unui alt dușman.

— S-o ștergem, Dumnezeule mare! Frontiera e acolo, de partea cealaltă a pîrîului! Tilembé! Akoara! *Faga Faga!*

Cei trei bărbați țintiră și împușcăturile din hățișuri se repercutară în ecou prin colinele apropiate. Ihimi apăreau o fracțiune de secundă între mărăcinișuri, fugind spre ei, aplecați înainte. Din cînd în cînd, cîte unul se îndrepta și-și întindea arcul și săgeata, sfîșiind aerul, vibra la cîțiva metri de Pămînteni.

— Al șaselea — spuse Laprade, strecurînd un nou încărcător în armă.

Léo hărțuia în contul său pe dușmani, sărind ici și colo în spinările lor ,acum foarte aproape. Tilembé zăcea pe jos cu mîinile crispate pe gîtul străpuns de o săgeată. Ceva izbi umărul Stellei, o înțepătură violentă. Puțin lipsea să fie în plin. Șocul o trezi din amețeală, óchi la rîndul ei căutînd să nimerească formele fugare. Brusc, ținti una dintre ele : șeful cu care vorbiseră, tare demult i se părea de atunci. Apăsă pe trăgaci și pentru prima oară în viață ucise un om.

— Bravo Stella, bine ochit! S-a terminat, Léo tocmai l-a omorît pe ultimul, cred.

Liniștea se așternu peste savană. Încet, cu prudență, Laprade înaintă. Nu se mișca nimic. Se aplecă peste cadavrul decapitat al inginerului, scotoci buzunarele și scoase un portofel pe care-l

deschise. Din el căzu fotografia unei fete, purtînd pe verso, scris în limba engleză: „Pentru Achille, cu toate gîndurile bune, logodnica sa, Lucy".

— Avea o logodnică, imbecilul! Ce-o fi căutat aici? Și ticăloșii ăștia ai B.I.M.-ului, care trimit pe o planetă sălbatică un bebe abia înțărcat! Acum o să trebuiască să-l îngropăm în solul acesta inuman! La dracu'!

Ea îl privi șocată, cu reproșul pe buze. Dar ceva pe chipul lui Téraï o opri. Sub pleoapele grele, ochii îmblînziți păreau umezi.

— Ești bucuros să cauți noi filoane în ideea unei promovări care îți permite să te întorci mai repede pe Pămînt! Și crăpi ca un cîine sub săgețile sălbaticilor, departe de tot ce iubești! Tîrîturi de specie umană! Akoara, *gadi ontoubé!*

Indigenul se apropia, purtînd cadavrul camaradului său. Desprinse de la centură o lopată mică și începu să sape solul. Humusul era negru și cald și exala un miros străin.

— Cunoașteți vreo rugăciune? Cred că el era credincios. Eu...

— Era ortodox, fără îndoială, și eu nu cunosc decît serviciul protestant, spuse ea.

Téraï ridică din umeri.

— Dragă prietenă, dacă Dumnezeu există, se sinchisește prea puțin de aceste subtilități. Să mergem.

*
* *

Stella ridică ochii, după ce termină rugăciunea. Téraï nu mai era lîngă ea, ci studia cu un aer nemulțumit sabia scurtă cu care sălbaticul decapitase pe Gropas.

— Mă întreb unde a găsit animalul, cuțitul ăsta de abator! E prima oară cînd văd așa ceva în mîinile lor! Oh! Presupun că trebuie s-o fi furat unui prospector. Ești gata?

El aruncă o ultimă privire peste cele două morminte apropiate.

— Ultima fraternitate, poate singura. Hai să plecăm.

El purta pușca sa în mînă, pe cea a lui Gropas la piept. Traversară pîrîul, urcară o pantă. Léo dispăruse înainte ca cercetaș. Departe, foarte departe, o coloană de fum aurită de soarele apusului, urca deasupra tufelor iar vîntul le aduse tam-tam-ul surd al unei tobe. Téraï se opri atît de brusc, încît fata se împiedică de el.

— E rău. Mihos par a fi și ei în război. Secătura aia de șef pe care l-ai ucis îmi povestise niște grozăvii de care mă tem. Sîntem într-o situație dificilă!

— Ce vom face?

— O să trecem totuși. Odată ce am trecut Iruandika, sîntem scăpați. Dar mai avem încă peste cincizeci de kilometri și va trebui să ne strecurăm la căderea nopții printre două sate.

Noaptea trecu fără nici un incident. Dimineața savana se ondula în fața lor, în mici coline, sub cerul senin. Téraï mergea primul, urmat de Stella, Akoara închizînd marșul. Léo dispărea din timp, revenea să-și facă raportul și pleca din nou. Spre amiază

trebuiră să se oprească din cauza unei turme mari de cornute care trecu, amintind, prin cocoașă și barbă, bizonii.

— E rău ! Dacă trec în goană înseamnă că sînt oameni pe urmele lor, și încă mulți. Trebuie să ne ascundem, să așteptăm să ne depășească. Akoara *etin niké tito mé ?*

— *Iga mé, Rossé Moutou !*

— Akoara știe o grotă acolo. Să mergem.

Peștera era la cîteva sute de metri, o văgăună în malul rîpos al unui pîrîu secat. Intrară acolo. Téraï desenă o hartă schematică pe nisip.

— Iată unde ne aflăm. La 10 km de aici sînt cele două sate gemene Tiru și Tirno care păzesc intrarea unui defileu larg, unde curge Bosu, afluentul Iruandikei. La douăzeci de kilometri mai departe e rîul și teritoriul Ihambé. Acolo pot garanta securitatea voastră. Așteptăm noaptea și încercăm să trecem. Ce vrei, Léo ? Ei sînt acolo ? Rămîneți aici !

El se aplecă, se strecură prin intrarea strîmtă a grotei și dispăru de sub ochii Stellei. Timpul se scurse părînd nesfîrșit. Nici un zgomot nu penetra în interiorul grotei. Obosită de atîta așteptare, fata luă pușca și scoase capul, prudentă. Téraï nu era nicăieri. Tot întorcînd capul îl zări în sfîrșit lipit de perete, în dosul unei tufe. Se strecură spre el, încet. Văzînd-o, avu un gest contrariat, apoi îi spuse în șoaptă :

— Fii atentă ! Sînt la mai puțin de 100 de metri.

Ea privi de jur împrejur. La stînga, cele din urmă cornute nu mai erau decît niște umbre într-un nor de praf și în urma lor goneau în salturi o sută de indigeni înarmați cu arcuri și săgeți.

— Mare vînătoare, spuse Téraï. Nu sînt periculoși decît dacă ne descoperă urmele, dar cred că sînt prea ocupați cu vînatul. Peste puțin timp vom putea pleca.

Urmăriți și urmăritori se pierdură în depărtare. Téraï scoase un suspin de ușurare.

— Uf ! Iată-ne scăpați pentru moment. O sută de oameni ar fi fost prea mulți chair pentru Léo și pentru mine !

— Au apărut alții, la dreapta !

Niște siluete se vedeau abia între două boschete. Geologul înjură încet.

— Ce mai e iarăși cu... Dar...

Scoase binoclul din toc și îl reglă febril.

— Dar, pentru numele lui Dumnezeu, au și puști ! Și nu sînt la vînătoare, sînt războinici ! Privește-le coafura !

Îi dădu fetei binoclul. Cei patru bărbați purtau penaj și aveau obrajii proaspăt pictați.

— Ce facem ?

— Așteptăm. Oricum o să-i căsăpesc !

— De ce ?

— Există printre ei unul sau mai mulți ticăloși care fac din nou vechiul joc : înarmează o parte din indigeni contra altora. Și i-au ales pe Umburuși, bineînțeles ! Singurii care sînt războinici într-adevăr. Îmi trebuie puștile ca dovadă la Biroul de Xenologie !

Stella simți un fior rece în spate : B.I.M.-ul ar folosi aceste metode verificate, dar ilegale ?

— N-ar fi putut să le ia la schimb de la prospectori ?

— În meseria asta nimeni nu e nebun. Ar risca prea mult ca armele să se întoarcă împotriva lor. Şi ei mai ştiu de altfel că va fi vai de pielea lor dacă ar încerca acest truc !

— Se apropie !

— Cu atît mai bine. Or să mă scutească de drum. Cînd vor fi la treizeci de metri trage în primii doi, eu mă ocup de ceilalţi.

— Dar... e un asasinat ! Nu ne-au făcut nimic.

— Nu se vor jena s-o facă, dacă ne descoperă. Şi ţi-am mai spus, am nevoie de armele lor !

— Totuşi nu pot să...

— Bine ! Atunci renunţă şi o să fim măcelăriţi. Du-te şi caută-l pe Léo. Şi aparatul meu de fotografiat. Du-te repede !

Ea se supuse tăcută. Cînd se întoarse, cei patru războinici, opriţi la mai puţin de cincizeci de metri, examinau atenţi solul.

— Repede, aparatul !

Téraï luă o serie de fotografii cu teleobiectivul. Indigenii înaintau cu armele pregătite, cu paşi rari şi prudenţi. Deodată, cel mai înalt trase. Téraï o prinse pe Stella şi-i puse mîna la gură.

— Pwioun !

Glonţul trecu şuierător pe deasupra capetelor lor. Téraï cedă strînsoarea.

— Ne-au văzut ?

— Nu, trag la întîmplare în tufe. Probabil că ne-au găsit urmele. Tot mai eşti hotărîtă să nu...

— Nu mai ştiu.

— Nu-mi convine deloc să-i risc viaţa lui Léo, dar trebuie. E prea grav. Dacă traficanţii sînt lăsaţi să vîndă sau să dea puşti Umburusilor, peste cinci ani planeta va fi numai foc şi sînge !

— Bine, sînt de partea dumneavoastră. La urma urmei, ei au început.

— Bravo !

Cei patru războinici erau cam la vreo treizeci de metri. Brusc, unul din ei indică mărăcinişul şi trase. Un glonţ şuieră alături de Stella, apoi altul. Atunci, trase la rîndul ei. Trei indigeni zăceau pe jos, al patrulea fugea. Glonţul lui Téraï îl nimeri pe acesta din urmă.

Duşmanii ar fi putut să-i ducă de nas, de aceea uriaşul ieşi prudent din văgăună şi înaintă spre Umburuşi, cu Léo în urma sa. Doi dintre ei erau morţi, ceilalţi grav răniţi. Téraï se apleacă deasupra lor cu cuţitul în mînă.

— Opreşte ! Nu cumva vrei să termini cu ei ?

— Ba da.

— Mă opun !

El se întoarse, cu un fulger de mînie în ochi apoi dădu din umeri.

— Cum vrei. Vor fi mîncaţi de fiare la noapte.

— Lasă-le măcar şansa asta ! Poate or să-i găsească camarazii cînd se întorc de la vînătoare ?

— Poate, într-adevăr. Să ne grăbim !

Ridică de jos o puşcă, o examină.

— Ticălosul care le-a dat-o a pilit marca fabricii, dar mai sînt nişte detalii tehnice care nu înşeală un expert ! Sînt puşti Massetti de la uzinele din Milano, cu repetiţie şi viteză mare. Drace !

Fotografie celelalte trei arme, le descărcă, rupse patul puștii de o piatră și, cu ciocanul său de geologie, deformă chiulasele mobile.

— N-o să le mai folosească nimeni ! Să dispărem !

Mai merseră sub soarele încă puternic și se ascunseră într-un desiș așteptînd noaptea.

— Dar unde e Léo ?

— O să ne ajungă.

Superleul apăru curînd și Stella observă cu dezgust că avea botul plin de sînge.

— I-ați... i-ați ucis prin animalul ăsta !

— Da, și ce-i cu asta ? Aici nu sîntem pe Pămînt, domnișoară ! Cunosc regula jocului, credeți-mă !

— Nu sînteți decît un sălbatic !

— Bineînțeles ! De aceea am și supraviețuit printre sălbaticii acestei lumi. Dacă i-aș fi și cruțat, tribul ar fi crezut că mi-e frică și ne-am fi găsit sfîrșitul, fiindcă eu sau dumneata nu am fi prețuit prea mult, chiar la prietenii mei Ihambé.

— Eu... Eu...

— Ați fi făcut mai bine să rămîneți pe Terra ? Cu siguranță ! Dar sînteți aici pentru a vedea sălbatici. Ei bine, vi-i arăt ! Și fără comentarii !

Ea se bosumflă, se posomorî. Plecară tîrziu. Noaptea cădea greu, lunile nu răsăriseră încă. Se furișară în hățișuri, conduși de Léo. Departe, în stînga și-n dreapta o lumină slabă, roșiatică indica marile focuri tribale și din cînd în cînd ta-tam-ul spinteca liniștea. Téraï se grăbea, încordîndu-și simțurile, scrutînd întunericul. De două ori îi opri și chirciți sub un mărăciniș văzură trecînd pe lîngă ei tiptil, umbre.

— Întîlniri de îndrăgostiți, explică el fetei. Cele două sate sînt exogame, fiecare tînără trebuie să ia în căsătorie un bărbat din celălalt trib.

Puțin cîte puțin, lăsară luminile în urmă, și se auzi un zgomot de apă curgătoare :

— Bosu-ul ! În cîteva minute sper că sîntem salvați !

Malul era înalt, plantat cu arbori și ei se fofilară în umbrele acestora, proiectate de Anthia, cea mai mar edintre luni, care tocmai apăruse. Téraï arătă o linie neagră perpendiculară pe mal.

— *Wharf*-ul pescăriei comune. O să furăm de acolo o ambarcație.

Pirogile nu erau păzite de nimeni. Téraï alese o pirogă longilină care părea instabilă dar rapidă.

— Urcă ! Și tu, Léo !

Superleul ezita, nefiind deloc tentat să părăsească solul sigur. Se decise în sfîrșit și se ghemui în barcă. Geologul luă o vîslă scurtă, Akoara o alta, și coborîră curentul. Trei ore mai tîrziu, Téraï arătă cu mîna o imensă suprafață de apă care scînteia în bătaia lunilor.

— Iruandika ! Sîntem salvați !

Capitolul V

ÎN CORT

Stella se trezi brusc şi aruncă cuvertura de blănuri. Prin deschizătura triunghiulară, zărea valea şi porţiunea de sol bătătorit în jurul căreia corturile de piei erau aranjate în cerc. Pictate în culori ţipătoare ,ele îi aminteau imaginile copilăriei şi povestirile din Vestul american. Ieşi afară.

Soarele, deja în înaltul cerului, depăşise înălţimea falezelor în care erau săpate grotele. Singuri trei copii mici se jucau la picioarele unui totem, atît de asemănători cu copiii oamenilor, încît îi fu greu să creadă că ei aparţineau unei altei specii, că nu erau decît fructul unei evoluţii convergente.

Pămîntenii sosiseră noaptea tîrziu. Téraï îndreptase barca într-un golfuleţ secret ascuns sub crengi joase, unde erau acostate ambarcaţiile Ihambée. O apucaseră pe o potecă printre arbori, lăsînd în urmă zgomotul Iruandikei şi merseseră mult. Apoi Téraï se oprise, fluierase de trei ori şi alţii îi răspunseseră ca un ecou. Un om ieşise din umbră şi după o conversaţie în limba indigenă, îşi reluaseră drumul, iar la capătul unei jumătăţi de oră erau sosiţi în tabăra tribului Téhé al poporului ihambé. Epuizată, Stella adormise imediat.

Un bătrîn ieşi dintr-un cort şi o privi cu neîncredere. Sub fruntea ridicată, ochii galbeni păstrau o strălucire de cruzime. Ea nu se simţi în largul ei şi dori prezenţa geologului.

— Unde e Téraï, Laprade? întrebă ea, simţindu-se caraghioasă.

Spre surprinderea ei, acesta păru să înţeleagă.

— *Rossé Moutou? Yeio!*

Braţul descărnat se întinse spre unul din wigwamuri. O piele de animal atîrna şi închidea intrarea.

— Laprade!

Nu răspunde nimeni. Ea ridică pielea şi intră.

El dormea încă cu un braţ gol deasupra cuverturii. Se pregătea să se retragă, simţindu-se indiscretă, cînd un zgomot uşor îi atrase atenţia în partea cealaltă a cortului. O bătrînă indigenă cusea haine de piele cu un ac de os. Ea se ridică şi se îndreptă spre Pămînteană. Tot atît de înaltă cît ea, Stellei îi păru perfect umană. De sub părul negru ca smoala împletit în cozi groase, faţa se deschidea regulată, cu ochi negri şi mari, cu nasul fin şi bine conturat. Dinţii, abia vizibili în surîs, erau însă prea mici şi numeroşi, iar caninii depăşeau puţin ceilalţi dinţi, dînd surîsului un aer feroce. Răspîndea un uşor miros picant.

— Eu, Laélé, spuse ea într-o franceză nesigură. Tu, cine?

— Stella Henderson.

— Tu nevasta lui? (arăta spre Téraï).

— Nu! prietenă numai!

— Eu, nevasta lui.

Surîse mai mult.

— Dacă tu, prietena lui; tu, prietena mea.

Stella rămase stupefiată. Era deci adevărat ce se vorbea despre Téraï la Port-Métal, că trăia cu o indigenă, o ființă neomenească! O privi cu scîrbă. Un căscat de monstru o făcu să se întoarcă. Téraï se trezise.

— Ați făcut cunoștință? Perfect! Laélé o să-ți arate cîte ceva din ale femeilor, ceea ce eu n-aș putea să fac.

— Cum puteți să, ...spuse ea în engleză.

Ochii îi scăpărau de mînie.

— Nu aici! răspunse el în aceeași limbă. Ea ar înțelege. Mai tîrziu!

Azvîrli cuvertura, se ridică în picioare, purtînd numai un slip, așa cum dormise. Se întinse și mușchii jucară sub pielea brună, uriași și supli totuși, fără pic de grăsime.

— Un mascul arătos, nu-i așa, domnișoară; spuse el batjocoritor. Patru rase amestecate și din toate am luat tot ce-a fost mai bun!

Înaintă spre ieșire, se întinse din nou, expunîndu-și corpul la soare.

— Ce bine e să trăiești! E un lucru pe care indivizii din orașele voastre nu-l mai cunosc. Ieri, n-aș fi dat un ban pe pieile noastre și azi... Nu-i așa Léo?

Superleul tocmai apăruse și-și scărpina coapsele masive, biciuindu-le cu coada.

— Dar unde vă sînt prietenii Ihambé, întrebă Stella. Tabăra e pustie.

— Unii sînt la vînătoare, alții la rîu sau în altă parte. Vii să faci o baie? Apa trebuie să fie caldă la ora asta.

— Cu plăcere, dar ce se poartă aici în loc de costum de baie? Al meu a rămas în bagaje, la hotel.

El rîse sincer.

— Propria piele! E de ajuns!

Ea roși încurcată. I se întîmplase să se scalde goală, pe anumite plaje „chic“ din Honolulu sau Florida, dar nu se simțea bine sub privirile sale insistente.

— Te temi de o comparație? Laélé, *enta siké! Tchabolité na* Stella *bigom!*

Femeia ieși din cort, își desprinse tunica de piele, o lăsă să alunece la picioare. Avea un corp superb.

— Aici domnișoară, convențiile sînt diferite de cele de pe Terra. Nimeni nu se sfiește să se arate gol, dar să nu intri niciodată într-un cort în timpul mesei. fără să fii invitată. E o insultă gravă și v-ar ucide fără ezitare. Nu se pronunță niciodată cuvîntul hrană, ar fi mai puțin grav dar e dovadă de proastă creștere. Dacă ți-e foame întrebuințezi o parafrază, ceri „ceea ce trebuie pentru a trăi“, de exemplu. Acum vii la rîu?

Era un mic afluent al Iruandikei cu apa limpede și liniștită. Vreo sută de indigeni erau deja instalați, pescuind cu harponul animale acvatice, pisciforme sau se scăldau mai încolo, într-un mic golf. O ceată de copii de ambele sexe, în pielea goală, se năpustiră spre Téraï țipînd de bucurie. Îl luă pe unul, îl învîrti în aer, îl prinse și-l așeză jos, apoi luă altul. Toți copiii trecură prin brațele lui, încîntați, rostogolindu-se de bucurie pe nisip.

— Poporul meu, domnișoară. Ei sînt mai buni decît Terrienii, n-au nici măcar idee de ceea ce numim un păcat, și nu prea iau totul în serios. Haide, dezbracă-te, și în apă!

Laélé înota deja. Téraï plonjă scurt și înotă spre mijlocul rîului, într-un crawl puternic. Ea privi în jur căutînd instinctiv un loc retras, dar nu găsi. Bărbați și femei treceau goi prin fața ei, fără jenă. Atunci ridică din umeri.

— Fie! Cînd ești la Roma...

Apa proaspătă spălă transpirația strînsă din ultimele zile. Era o bună înotătoare și în curînd, uitînd de toată jena, se zbenguia împreună cu ceilalți. Cu un suflu de focă, Téraï țîșni la suprafață, lîngă ea.

— Bravo, Stella! Un moment am crezut că prejudecățile tale pămîntene or să te împiedice să vii.

Se lăsară în voia apei pînă aproape de plajă. Ea rămase culcată în apă, cu spatele la cer, în timp ce el se așeză pe nisip.

— Privește-i! Ce rasă frumoasă, nu-i așa? Păcat că au 54 de cromozomi și 40 de dinți! Aș fi rămas toată viața pe planeta asta!

— Și cine vă împiedică?

— Va trebui într-o zi să mă căsătoresc cu o Pămînteană, dacă vreau să am copii. Dar mai am timp!

El se aplecă, o prinse și o întoarse cu fața în sus. Fata se zbătu furioasă.

— Drace, nu face pe mironosița! Am vrut să văd dacă nu cumva ți-au rămas urme de la operația pentru niamba! Ce credeai?

O eliberă rîzînd. Laélé veni și se întinse lîngă Téraï.

— Vezi, e geloasă! La capitolul ăsta, femeile ihambée nu sînt cu nimic mai presus decît Pămîntenele.

— Cum ați intrat în relație cu acest trib?

— E mult de-atunci. Tocmai sosisem împreună cu Léo, care nu era adult. Plecasem să prospectez. Pe vremea aceea era mai ușor să mergi de la Port-Métal la Iruandika, Umburușii nu ocupau încă teritoriul lor actual. De altfel, puțin îmi păsa, căutam mai curînd motiv de încăierare, punîndu-mi pielea la bătaie. Am avut norocul să-l scap pe șef, pe tatăl lui Laélé, din strînsoarea unui boa de apă. Recunoștința sa și Léo au făcut ca tribul să mă admită ca pe unul de ai lor. Neavînd prejudecăți rasiale, m-am înțeles ușor cu ei.

Se ridică.

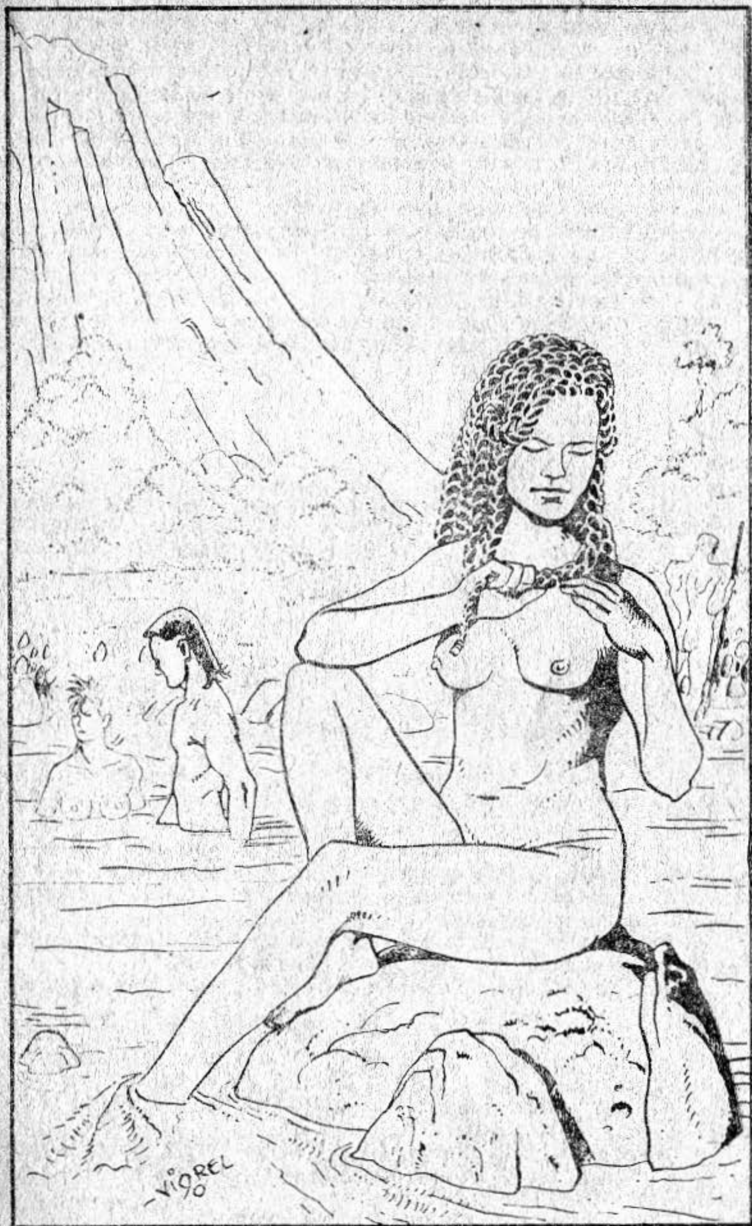
— Vino, am să-ți vorbesc.

Ea așteaptă ca el să se îndepărteze, ieși din apă și se îmbrăcă repede. El se oprise, zeflemitor, în vîrful dealului.

— Te-am chemat pentru că nu vreau să audă Laélé ce am să-ți spun. Ea înțelege bine franceza și știe cîteva cuvinte englezești. Ești șocată, nu-i așa, că trăiesc cu o indigenă? De ce?

— Pentru că nu sînt oameni!

— Nu, nu sînt oameni. După cum ți-am spus, 54 de cromozomi și 40 de dinți. Ficatul în locul splinei, etc... Dar au un corp superb și sufletul lor face cît al nostru, dacă totuși el există. De ce n-aș trăi cu Laélé, dacă o iubesc și nimic nu-mi stă nimic împotrivă? Pentru cîteva diferențe anatomice? Și pe Pămînt există anumiți indivizi care au inima în partea dreaptă. Sînt oare mai puțin umani? Ihambéii nu sînt animale, domnișoară. Dacă evo-

luția convergentă ar fi făcut un pas înainte, dacă din întîmplare cele două umanități ar fi fost interfecunde, asta ar fi pus o drăguță de problemă antropologilor, pentru definirea speciei! Și-apoi ei seamănă foarte mult cu noi — cu hrana lor ne împăcăm, relațiile lor serologice sînt aceleași cu ale noastre, bolile lor sînt contagioase pentru noi și invers. Din fericire ,sînt aproape aceleași, căci altfel multă vreme n-ar mai fi fost decît schelete pe Eldorado!

— Dar cum e posibil?

— Mă întrebi pe mine, cînd problema asta face să pălească membrii tuturor institutelor științifice de pe toate planetele cunoscute? Asta pentru că Eldorado este singura lume cunoscută de noi care gravitează în jurul unei stele identică Soarelui cu anul de 362 de zile, 25 ore și 40 minute terestre și cu o înclinare a axei de 24°. Este uimitor la ce nivel viața a urmat aici o dezvoltare paralelă cu cea a noastră.

— Totuși...

— Vechea neîncredere a Nordicilor pămînteni, vis-à-vis de băștinași. Oricum vreau să-ți spun ceva: m-ai pisălogit ca să te aduc aici...

— Am plătit!

— Crezi că țin atît la bani? Acum, ești aici pentru meseria dumitale, fă-o, dar dacă spui ceva care să-i aducă necazuri lui Laélé, te trimit înapoi la Port-Métal, cu Umburus sau fără Umburus!

— N-am avut niciodată intenția asta...

— Nu te acuz, te avertizez. Să vorbim serios. Ce vrei să vezi? Presupun că cititorilor dumitale puțin le pasă de adevăr. Ei așteaptă pitorescul; și aici găsești din belșug. Peste puțin va avea loc sărbătoarea celor doi aștri, la sfîrșitul unei mari vînători. Cînd te vei fi săturat de Ihambéi, am să te conduc să vizitezi imperiul Keno, unde am treabă. Iar după asta, sper să fii mulțumită?

— Cred că da.

— Foarte bine. Acum mor de foame. E aproape de prînz și nu am luat un dejun cum se cade. Pe toată perioada sejurului ești invitata mea.

Locul se umpluse de vînători, de femei și copii care o priveau pe Stella curioși. În fața corturilor femeile se foiau de colo, colo, se învîrteau pregătind prînzul la foc de lemne, în oale de pămînt Laélé îi aștepta surîzătoare.

— Prezența mea nu va stînjeni oare pe soția dumneavoastră, dat fiind faptul că aici prînzul public pare să fie tabu?

— Nu. Fiindcă ești invitata noastră, asta n-are nici o importanță.

Intrară toți trei și Téraï trase cu grijă draperia în fața intrării. Se așezară pe taburete scunde și, în fața unei mese rotunde, își luară dejunul: carne friptă, fiertură de cereale și pesmeți.

— Și cum te descurci cu... necesitățile vieții cînd ești la vînătoare și corturile sînt departe?

— Asta e cu totul altceva. La fel ca pe Terra, indivizii care nu s-ar gîndi niciodată să se plimbe pe străzi dezbrăcați, se scaldă goi în Waikiki sau la Saint-Tropez.

— Cam cîte persoane numără tribul acesta?

— În jur de o sută.

— Dar cum se face că sînt impasibili, cînd, de cealaltă parte a rîului, Umburusii sînt gata de război ?

Téraï surîse.

— Aş putea să-ţi spun că asta se întîmplă pentru că eu mă aflu aici dar adevărul este că clanul din care face parte acest trib numără opt sute de războinici, iar poporul hambé mai mult de douăzeci de mii, în timp ce Umburusii, chiar de s-ar scobi prin toate ungherele ar ajunge de-abia la şapte sute. Clanurile din Trans-Iruandika nu reprezintă decît o mică parte din poporul umburus, care sălăşluieşte dincolo de munţii Kikéoro, parte care, în urma certurilor dintre triburi, a emigrat în această zonă. Dacă viaţa umburusă s-ar mişca în totalitatea ei, ar fi altceva, dar, după cum v-am spus, eu mă aflu aici.

— Aveţi o părere bună despre dumneavoastră !

— Şi mai ales despre mitralierele din laboratorul meu. Vrei să mergem să le vezi ?

În spatele satului de corturi, în vîrful unui mic deal, se înălţa faleza presărată de grote orientate către sud-vest. Téraï o arătă cu un gest :

— Acolo locuieşte clanul iarna. Una dintre peşteri avea intrarea prea mare pentru a fi confortabilă. Am amenajat-o şi mi-am făcut aici laboratorul, magazia de provizii şi propriul domiciliu de iarnă.

Intrarea era barată de un perete gros din blocuri de piatră cimentate şi Téraï scoase din buzunar o cheie pentru a deschide poarta de metal. Răsuci un comutator şi peştera se lumină. Pe o lungime de vreo 30 m şi o lărgime de 20, se aliniau o serie de dulapuri de oţel închise, numeroase etajere de scînduri brute, pline de diverse specii de minerale şi de lăzi de provizii. O parte din grotă fusese destinată laboratorului. În ultimul plan, un mic generator atomic Borelli fusese izolat de rest printr-o jumătate de zid. O altă parte, în faţă, era închisă printr-un perete şi mobilată cu un pat deocamdată fără saltea şi cuvertură, o masă, scaune, cărţi şi o plită electrică.

— Iată-mă la mine acasă, domnişoară. Nimeni nu intră aici în lipsa mea. Doreşti să vorbeşti cu Port-Métal ? Să trimiţi primul articol ? Aparatul meu este acolo.

— Nu, mulţumesc. Articolele mele trebuie să însumeze un tot care va fi publicat la întoarcerea mea.

— Cum crezi. Aşază-te, ia o carte, am de transmis un mesaj.

Se aşeză în faţa emiţătorului :

— Aici RX2. Aici RX2. Înregistraţi. Alo, Stachinek ? Aici Téraï Cod 3.

Cuplă codificatorul automat, apoi continuă :

— Gropas a fost ucis de un grup de Ihimi pe care l-am distrus. Toţi Umburusii sînt pe picior de război, dar nu ştiu împotriva cui. Am ucis şi patru Mihos, înarmaţi cu puşti. Da, cu puşti. Massetti. Ai înţeles ? Trimit un raport prin Akoara ; Tilembé a fost şi el omorît. Trimit de asemeni fotografii şi una din puşti. Întîlnire obişnuită. Va fi acolo peste 10—12 zile şi va da semnalul obişnuit cu fum. *Miss* Henderson ? Este aici, cu mine, vie şi teafără. Terminat.

— Aveţi o bibliotecă frumoasă, domnule Laprade.

— Nu-i așa ? M-a costat foarte scump transportul de pe Pămînt ! Se află aici aproape toate capodoperele din literatura mondială — sau cel puțin ce consider eu capodopere. Am și o bibliotecă științifică și tehnică pe care ar invidia-o multe universități, dacă nu pe Pămînt cel puțin în lumile de coloni. Încerc să nu mă plafonez, să nu las civilizația să-mi scape printre degete.

— Văd că aveți puțini autori pămînteni moderni.

— De ce să mă complic cu ei ? În general nu sînt valoroși. Mă plictisesc cu analiza minuțioasă a sentimentelor și mai ales cu moravurile oamenilor-insecte ai orașelor. Oh ! presupun că pentru dumneata care locuiești de obicei în marile orașe, ei spun oarecum un adevăr. Dar pentru mine descrierea intrigilor care aparțin stîlpilor de saloane, acești detracați care n-ar putea supraviețui nici măcar o lună în afara borcanului lor, nu prezintă nici un interes.

— Totuși, Billingway...

— Cel mai amăgitor dintre toți ! Am oroare de amatorii de aventuri, sau mai curînd de aventurierii amatori, care ajung pe o planetă de-abia colonizată, petrec aici cîteva luni, „împărțind munca și riscurile pionierilor", cum spun ei, și apoi se reîntorc în cuibul lor de puf, pe Pămînt, unde „ouă" la romane în care sîngele curge la fiecare pagină și în care sînt luați drept niște oameni valoroși !

— Dar este meseria lor ! Ce ar trebui să facă ? Și eu sînt la fel ca ei.

— Să trăiască cu adevărat ceea ce scriu. Mai bine n-ar scrie decît o singură carte, dar să fie adevărată. Oricum, dumneata nu ești aici să asculți o conferință despre gustul meu literar. Vino să-ți prezint cîteva personalități ale tribului.

Téraï închise cu grijă ușa în urma lui.

— Tabăra este deosebit de curată. Este influența dumneavoastră ?

— Și da și nu. Ihambéii erau foarte grijulii cu persoana lor, dar mai puțin cu locurile din jur, asta pînă la venirea mea. Acum, își curăță peșterile și corturile. Îmi pare rău pentru arheologii viitori !

Un războinic înaintă spre ei, părînd imens sub coafura înaltă de pene.

— Iată-l pe Eenko, fratele mai mare al lui Laélé.

Téraï făcu un gest de apel. Omul se opri și sprijini pe sol vîrful lung al unei lăncii.

— *Nienté Eenko !*

— *Nienté Rossé Moutou !*

Omul Ihambé o privea drept în față pe Stella fără ca vreun mușchi să i se clintească pe figură și ea simți cum plutea deasupră-i privirea ochilor pătrunzători, negri și reci.

— Vă prezint pe cel mai mare vînător și cel mai bun luptător, nu numai al clanului sau al tribului, ci al întregii comunități. El va organiza marea vînătoare apropiată. *Offi enko* Stella *étahoté nien ?* — continuă el adresîndu-se omului.

— *Om, éto rê siga !*

Un surîs descreți fața sălbaticului, care își pierdu aspectul de duritate și cruzime, părînd acum un copil bucuros.

— El acceptă prezența dumneavoastră cu entuziasm, traduse geologul. *Kénto hé, na !*

— Ce înseamnă *Rossé Moutou ?* E a nu știu cîta oară cînd vă aud pronunțînd.

— Omul-munte, domnișoară. Cîțiva Ihambé, după cum vezi, se apropie de talia mea. Vino, am și alte persoane să-ți prezint, de pildă, pe bătrînul șef Ohémi, tatăl lui Laélé și-al lui Eenko.

Se făcuse noapte. Afară ardea un foc înalt și jur împrejur, așezați pe piei de animale, vegheau războinici, femei și copii. Flacăra dezvăluia cercurile corturilor, proiectînd umbrele triunghiulare, adierea vîntului ridica scînteile, roiuri strălucitoare, ce se pierdeau în întuneric. O lună palidă urca deasupra falezei și alba lumină poleia plaje albastre, acolo unde roșul focului nu răzbătea. Din cînd în cînd, un urlet de animal de pradă străpungea liniștea.

Un războinic se ridică și înaintă spre foc. Încet, cu buzele întredeschise, el începu un cîntec nostalgic, care prinse viață din ce în ce, deveni articulat, se înălță spre stele. În timp ce cînta, dansa lent, monoton, ca o plimbare prin ploaie. Avea voce gravă și frumoasă și cu toate că Stella nu înțelegea sensul cuvintelor, ea se lăsă purtată de ritmul melancolic. Cîntecul luă sfîrșit, se așternu din nou liniștea.

— Ce a cîntat ? întrebă ea încet.

— Viața, domnișoară. A fost cîntecul de ritual a celei de-a opta zi înainte de Sărbătoarea Lunilor. Mîine va fi ritualul vînătorii, poimîine al războiului...

— Aș putea să-l înregistrez ? Mi-ar plăcea să-l am în fonotecă.

— Anul viitor, dacă veți mai fii aici.

— Ar fi trebuit să mă preveniți !

— L-am înregistrat demult. Aș putea să vă fac o copie. Acum să privim.

Bătrînul șef se ridicase la rîndul său. Avansă spre foc și aruncă un pumn de praf. Flacăra țîșni verde-albastră. O supraveghe cîteva clipe, apoi se așeză din nou. Un tînăr se apropie, înconjură focul și se așeză în fața grupului tinerelor fete. Începu un cîntec vioi.

— Ce spune ?

— Hm ! e greu de tradus. Cîntă frumusețea fetei iubite. În seara asta, seara Lunei Albastre, se fac cererile în căsătorie. Acum ea va răspunde.

Răspunsul fu scurt.

— Nici o șansă ! Bietul Blei ! O alesese pe Enika, una dintre cele mai frumoase, dar și dintre cele mai crude !

— Și ce o să facă ?

— Va aștepta anul viitor... sau va încerca cu alta !

Un al doilea tînăr se apropie, se așeză în fața altei fete. De data aceasta, răspunsul fu lung și favorabil și plecară împreună.

— Începînd de acum, sînteți considerați căsătoriți.

— Și dacă părinții n-ar fi acceptat ?

— L-ar fi anunțat pe tînăr înaintea acestei seri. Asta nu este însă o piedică, în cele mai multe dintre cazuri.

Unul după altul, se formară astfel zece cupluri.

— În sfîrșit ! Eenko ! S-a decis. Oare pe cine va alege ?

Marele războinic părea să ezite. După un timp se așeză în fața Stellei.
— Drace! Asta mai lipsea, mormăi Téraï.
Extrem de încurcată, Stella murmură :
— Ce trebuie să fac? Ce spune?
— Femeie din alte tărîmuri, pielea ta e mai albă decît pana de Iki, ochii tăi ard ca luna albastră, părul tău e mai auriu decît floarea de Téké! Tu nu poți fi muritoare, ci mai curînd zeița Sine, coborîtă printre oameni pentru a-i aprinde de dorință. Spune-mi unde sînt dușmanii tăi, îți voi aduce țestele lor însîngerate. Spune-mi unde vrei să mergi și-ți voi așterne sub picioare un covor de blănuri prețioase și cele mai frumoase flori ale stepei. Eenko este un mare vînător și niciodată în cortul tău nu va lipsi cel mai bun vînat, și niciodată nu va lipsi podoaba de colți de la gîtul tău. O, Zeiță, împlinește dorința muritorului care îndrăznește să te iubească!
— E foarte drăguț, Téraï, dar n-am nici un chef să mă mărit cu un... în sfîrșit cu un om din altă lume!
— Spune orice, dar cîntînd. Eu voi traduce.
Stella îl privi pe Eenko, trist și umilit, în lumina focului.
— Spune-i că nu mă pot căsători, că religia mea interzice căsătoria cu un om străin poporului meu, că îmi pare rău, căci el este fără îndoială un războinic excelent și un bărbat frumos, mai spuse ea pe ton scăzut.
Téraï traduse, Eenko se ridică, și fără să scoată o vorbă dispăru de cealaltă parte a focului.
— Ei, drăcie! Ce neplăcut! Trebuia să mă gîndesc la asta și să nu te aduc aici astă seară. Fiindcă ești foarte frumoasă, știai?
Ea rîse încet.
— O declarație îmi ajunge pentru astăzi! Dar de ce spuneați că e neplăcut? Credeți că mă paște vreun pericol?
— Nu. Dar eu sînt prieten cu Eenko. E într-adevăr un om remarcabil și nici nu mai e tînăr. Ceea ce pentru alții ar trece drept un refuz normal, fără consecințe, pentru el s-ar putea să-l rănească. Acești Ihambé sînt foarte mîndri și susceptibili.

*
* *

Focul decima pădurea. Venea dinspre occident mînat de vîntul care împingea fumul pe o porțiune de mai mulți kilometri, către zona moartă pe care Ihambéii o întrebuințaseră de generații întregi, o bandă lateritică sterilă, unde nu creșteau decît mărăcinișuri firave, acum culcate la pămînt. În fața lui alerga o mulțime de sălbăticiuni, carnivore și ierbivore, amestecate în marea fraternitate a fricii.
Téraï stătea în picioare pe un colț de stîncă, iar Stella lîngă el. Cu toată altitudinea mare, fumul urca uneori pînă la înălțimea la care se aflau ei, înnăbușitor, și fata se întreba cum vînătorii, acolo, jos în cîmpie, nu se sufocau. Din cînd în cînd se zăreau, trăgînd săgeată după săgeată în cele rămase în urmă care, de-abia căzute, erau despicate de cuțitele femeilor și transportate în grabă din zona incendiului.

— Nu prea sînt sportivi amicii dumneavoastră ! E mai curînd un măcel decît vînătoare !

— Măcel curat. Marea vînătoare de toamnă, făcută nu pentru distracţie, ci pentru mîncare. Carnea va fi afumată, după obiceiul lor, sau sărată, cum i-am învăţat eu, şi va servi pentru proviziile de iarnă. Nu e uşor să găseşti vînat cînd vin ploile nesfîrşite..

— Cît durează acestea ?

— Două sau trei luni, depinde de ani. Uneori solul este atît de saturat de apă că te afunzi pînă la genunchi.

— Aş fi crezut că datorită acestui climat pădurea ar fi dominat regiunea.

— Pădurea există într-adevăr mai mult în Sud, după cum aţi văzut singură. Dar nu sîntem pe Pămînt, vegetaţia are alte cerinţe şi focurile junglei de vară naturale, sau provocate, au sarcina să menţină arborii în şah.

— Vremea se strică.

— Vor veni furtuni peste puţin timp. Iată de ce Ihambéii se grăbesc. Priveşte femeile !

În urma incendiului stins, mici siluete negre, subţiri furnici verticale, remorcau săniile pline de bucăţi de carne roşie.

— Cinci kilometri o duc aşa, pînă la tabără ! Şi-apoi vor dansa toată noaptea !

— Vînătoarea a fost bogată ?

— Da, din fericire. În caz contrar, aş fi avut puţin de furcă să-i conving pe prietenii mei că nu le-aţi purtat ghinion.

— Nu mă plac, nu-i aşa ? Am citit-o în ochii lui Laélé.

— De ce ai dori să te placă ? Nu eşti aici decît de cîteva zile.

— Totuşi, Eenko...

— E altceva. Mărturisesc că m-a liniştit refuzul dumitale. Asta ar fi complicat lucrurile.

Ea se întoarse furioasă :

— Crezi că aş fi...

— Eh, anumite femei din Port-Métal au făcut-o deja ! Curiozitatea, cred eu

— Viciul, da ! Dacă mă judeci astfel...

— E multă vreme de cînd nu-i mai judec pe semenii mei, spuse el, ridicînd din umeri. Lupi sau cîini, mai adesea şacali sau hiene !

— Şi dumneata, deci, ce eşti ?

— Un lup, domnişoară. La fel şi prietenii mei.

— Iar eu, voi fi o căţea ?

— Nu te cunosc destul, ca să mă pot exprima, dar cred că şi dumneata ai sînge de lup. Şi se va trezi într-o zi.

Ea rîse.

— Te înşeli ! Mai curînd cred că am sînge de pisică.

— Fascinant şi periculos animal ! Cel puţin masculul. Femeia este mai mult sclava propriului corp.

— Ei bine, nu e cazul meu ! Să mergem, am asistat destul la masacru !

Sub norii joşi şi negri, în lumina slabă, coborîră panta stîncoasă. Cînd Stella sărea de pe ultimul colţ de creastă, se auzi un răget difuz.

— Poftim Léo ! Unde era ?

Téraï o îmbrînci violent și fata căzu.

— Specie de brută !

— Taci ! Nu e Léo ! E un pseudotigru ! Și n-am pușcă. Credeam că i-am terminat pe toți la douăzeci de poște în jur !

Vorbea cu voce scăzută, scrutînd rocile haotice, sub lumina palidă ce preceda furtuna.

— Ce ne facem ?

— Poate nu ne atacă. Și dacă o face, am cuțitul.

— E puțin !

— Taci, iată-l !

— Un fulger sfîșie cerul și în scurta sa lumină Stella întrezări fiara : portocalie, cu benzi rare negre, îi păru infinit mai mare decît un tigru pămîntean. Apoi, prin contrast, crepusculul se transformă în întuneric și ea nu mai văzut decît doi ochi cu sclipiri verzi.

— Ioohioooohoo !

Țipătul se ridică, se transformă în ecou în fața falezelor. Cu cuțitul pregătit, Téraï avansa încet spre animal. Un urlet se auzi din spatele fetei și o făcu să tresară : un alt pseudotigru se strecura prin ierburi, femela.

Fata se crezu pierdută. Oricît de puternic, de curajos ar fi fost tovarășul ei, nu putea să le vină de hac celor două sălbăticiuni. Căută cu privirea, în disperare, un ascunziș : al doilea tigru îi tăia calea dinspre stînci și, oricum, n-ar fi putut urca destul de sus ca să scape de urmăritor. Panica o țintui în loc, tremurîndă.

O greutate păru să cadă din cer în spinarea tigroaicei și nu mai văzu decît o minge gălbui-portocalie din care ieșeau ghearele. În același moment masculul sări spre Téraï. Bărbatul se feri în ultima clipă și brațul său se destinse, cuțitul despică în trecere animalul. Din nou acesta atacă. Lovit din plin, în piept, omul se prăbuși iar fiara, din elanul pe care și-l luase, se rostogoli în iarbă. Téraï nu se mișca, în inconștiență, iar tigrul se întoarse gata să-l sfîșie. Împinsă de disperare, Stella luă o piatră și o aruncă cu toată puterea. Piatra nimeri capul masiv și atrase atenția animalului care, încet, se îndreptă spre ea. Cu un geamăt de groază, fata se lăsă la pămînt și văzu ca într-un coșmar botul roșu cu colți strălucitori, apropiindu-se de figura sa. Îi păru că timpul încetase să mai curgă, că trecuse o veșnicie de cînd era întinsă pe pămînt, biciuită acum de ploaie, auzea cum veneau din depărtare răgetele femelei care lupta pentru viață și răgetul mai grav al lui Léo. Tigrul îi suflă în față o duhoare fetidă, iar ea închise ochii așteptîndu-și moartea.

Dar nu se întîmplă nimic. Redeschise ochii. Téraï ținea tigrul între genunchi și cu brațele încolăcite în jurul capului încerca să-i rupă gîtul. Fiara se răsucea, bătînd cu labele în gol. Stella căută din ochi cuțitul, îl zări la cîțiva metri, îl luă în fugă și-l întinse. Téraï îl refuză scuturînd din cap. Ea rămase acolo, neștiind ce să facă, privind titanica luptă.

— Burta, spuse el pe nerăsuflate.

Cu o mișcare bruscă răsturnă animalul în noroi și frumoasa blană albă de pe burtă se întină de stropi murdari.

— Repede !

VIOREL
70

Ea se apropie și împunse neîndemînatic, uimită și îngrozită de rezistența pielii și a mușchilor. Strînse din dinți și împinse din toate puterile. Lama se afundă dintr-o dată, un jet de sînge îi țîșni peste mîini și fiara urlă. În același timp, cu un suprem efort, Téraï răsuci mai mult capul enorm. Oasele trosniră. Se retrase dintr-un salt, dar nu destul de repede ca să evite un ultim atac care-i sfîrtecă brațul drept. Clătinîndu-se, ridică mîinile spre cerul din care se năpustea ploaia.

— Ioohiooohoo !

În lumina fulgerului se contură o siluetă înaltă, barbară, scăldată de ploaie și de sînge. El o privi cu gura crispată, într-un surîs de victorie, înspăimîntător și superb, și ea realiză atunci că bluza udă leoarcă îi dezvăluia formele. Făcu cîțiva pași spre ea și o cuprinse. O sărută brutal și dintr-o mișcare îi rupse hainele. Pentru moment ea nu reacționă, surprinsă, îngrozită, încurcată, apoi se zbătu în brațele sale.

— Nu, Téraï ! Nu !

El făcu un pas înapoi și capul i se plecă.

— Iartă-mă, îi spuse cu jumătate de glas. Cînd mi se întîmplă să mă lupt ca acum, corp la corp, devin animal !

— Nu-i nimic, am înțeles. Și îți mulțumesc că mi-ai salvat viața încă o dată.

— Dacă n-ai fi aruncat piatra... Să-l vedem pe Léo, mi-e teamă să nu fie rănit.

Leul stătea culcat pe labe lîngă tigroaica moartă. Cînd se apropiară, se ridică. Téraï îl examină cu atenție, dar în afară de o ruptură sîngerîndă pe partea stîngă, era întreg.

— Mai multă spaimă decît răni. Dar tu...

— Nu, e sîngele tău și al tigrului, în schimb brațul tău drept...

— Nu e nimic. Cîteva antiseptice și se rezolvă.

Trei Ihambéi apărură înarmați cu arcuri. Ei priviră animalele moarte, pe Léo, pe Téraï.

— *Rossé Moutou*, murmură cel mai bătrîn, pe un ton respectuos, aproape temător.

— Pielea masculului este aproape intactă, spuse geologul. Am s-o dau s-o pregătească pentru tine. Va fi un frumos suvenir, cînd te vei întoarce pe Pămînt.

*
* *

Agent 123-K Consiliului superior al Biroului de Xenologie, Secția a III-a.

Lucrurile merg prost pe Eldorado. Agentul liber F-127 a ucis patru indigeni dintr-un trib foarte războinic care dețineau puști Massetti de mare precizie. Nu știu dacă mai sînt și alții. Trebuie să depistăm de urgență filiera prin care armele au parvenit clandestin pe Eldorado. Va urma un raport detaliat imediat ce voi intra în posesia pieselor — dovadă și fotografiile promise de agentul F-127. Situație gravă, repet : gravă.

* * *

Stanislas Igricheff, zis Stachinek, ateriză cu elicopterul în vîrful colinelor Mito, la 10 km în nord de Port-Métal.

Noaptea era neagră, norii pluteau pe cer ascunzîndu-și lunile, vîntul rece apleca vîrfurile arborilor. Igricheff consultă ceasul de bord.

— Miezul nopții ! Ar fi trebuit să fie acolo.

Ezită un moment, apoi luă un revolver, coborî pe sol și se rezemă cu spatele de elicopter. În jur noaptea neagră și zgomotul vîntului în crengile pomilor. Așteptă îndelung apoi, scoțînd din buzunar lanterna, făcu cîțiva pași spre tufișuri. Desluși un zgomot care-l conduse pînă la Akoara ; omul zăcea însîngerat pe sol. Se aplecă asupra lui. Un zgomot ușor îl făcu să se întoarcă, își ridică brațul într-un gest instinctiv de apărare. Lama grea de oțel îi despică țeasta.

Extras din „Știri de la Port-Métal".

Încă un prospector asasinat.

În această dimineață, patrula aeriană a poliției zări un elicopter abandonat, în vîrful colinelor Mito. Intrigat, sergentul Howel se așeză alături. Aparatul de zbor era gol, dar în apropiere el găsi corpul lui M. S. Igricheff, geologul. O sumară investigație prin împrejurimi, permise să se descopere ucigașul, un indigen pe nume Akoara, rănit și înarmat cu o pușcă furată. După un scurt schimb de focuri, forța rămase de partea legii. Acest indigen aflîndu-se în serviciul lui M. Igricheff și al asociatului său, se crede că este vorba probabil de o răzbunare personală.

În românește de *ANCA OBROCEA*

(continuare în numărul viitor)

Romanul științific

de VICTOR ANESTIN

„Felul acesta de roman nu e nou, încă din vechime s-au scris adevăruri științifice pe tema unui roman.

În zilele noastre, el a luat însă un mare avînt, și aceasta din cauza noilor descoperiri științifice.

Pluralitatea existenței lumilor, *de spiritualul Fontenelle, este un roman științific, cu toate că acțiunea e lipsă și nu există nici o intrigă. Este roman științific însă, prin faptul că Fontenelle descrie adevărurile științei, mai mult cu imaginațiunea sa.*

În secolul nostru însă, romanul științific a ajuns la cea mai deplină dezvoltare a sa.

Genul acesta de roman, place tuturor, atît celor cari au puțină cultură, cît și celor culți.

Celebri sînt însă numai doi scriitori în acest gen, și anume : Jules Verne și Flammarion. Jules Verne se bucură de cea mai mare popularitate : nu e om care să nu fi citit unul din romanele sale.

Flammarion e însă citit mai cu seamă de cei culți.

În fond, amîndoi urmăresc același scop : vulgarizarea științelor.

De aceea vom da mai jos o încercare de clasificare, în care nu se va cuprinde numai cei cari au încercat să vulgarizeze știința prin romane, ci și acei, prin descrieri populare, cu un stil plăcut și inteligibil.

Vulgarizatorii științelor se împart, după noi, în trei clase :

1) a acelor cari voiesc să vulgarizeze o știință sau mai multe științe pe care ei le cunosc perfect — dar nu au darul de a te face să simți cu ei, nu știu să arate rezultatele științei, curate de orice detalii tehnice.

Așa, de exemplu, un Arago, Comte, Guillemin, Figuier *și poate chiar și* Humboldt.

2) aceea a profanilor, cari într-un timp oarecare pot să-și înmagazineze în creierul lor rezultatele unei științe, cu cari ornează canavaua unui roman.

Fiindcă în acest caz știința nu joacă decît un rol secundar, imaginațiunea avînd loc în primul plan, scriitorii de acest fel vor fi acei cari vor avea mai mult succes.

Așa Jules Verne, Boussenard, Jules Gros *etc.*

3) aceea a vulgarizatorilor, cari posedă în întregime și perfect știința ce vor să vulgarizeze, și sînt dublați și de un bun literat care știe să-și noteze impresiunile.

Flammarion *e unul dintre cei dintîi.* Jules Verne *ar avea loc într-această clasă, numai întru cît privește geografia.*

Cine citește pe Jules Verne, îl admiră ; cine înțelege pe Flammarion, îl idolatrizează.

Jules Verne lasă imaginația lui cea vie să comită multe greșeli în contra științei, Flammarion nici o dată. Chiar dacă i se întîmplă să clădească ipoteza, aceasta o face numai pe temeliele adevărurilor științifice.

Jules Verne se bazează mult pe comic și pe situațiuni caraghioase ; afară de aceasta pe el îl preocupă, înainte de orice, acțiunea ; personagiile lui sînt numeroase și veșnic în mișcare.

În Flammarion din contră, două sau trei persoane îi ajunge pentru a forma schema unui roman ; personagiile lui nu se agită ci admiră, contemplă, trăesc cu gîndul în alte lumi.

Personagiile lui J. Verne sînt pămîntești, ale lui Flammarion sînt extraterestre.

Jules Verne are cunoștințele unei enciclopedii «à la portée de tout le monde», Flammarion posedă profunzimea filozofiei cosmosului și a infinitului.

În sfîrșit, ceea ce-i desparte mai mult de cît orice, este stilul.

Pe cînd cel dintîi își confecționează romanele, cu multă neîngrijire stilistică, Flammarion — deși a scris mai mult decît Jules Verne — are un stil splendid.

Jules Verne e pentru copii și pentru cei care vor să se distreze, obosiți de ocupațiuni prea grele ; Flammarion e pentru cei cari vor să judece și să înțeleagă. Din

nenorocire, pare că o parte din cei cari citesc au rămas tot la Jules Verne.

Întrucîtva Humboldt se apropie de Flammarion, exceptînd romanele acestuia din urmă. Cosmos *al lui Humboldt prețuiește mult pentru acei care vor să înțeleagă lumea și fără ajutorul acelor schele, numite matematici.*

Ar fi de dorit însă ca acei editori cari scot Biblioteci de popularizare *să nu uite și această ramură a literaturei, care are totdeauna ca auxiliari: știința și filozofia.*

Cer iertare celor prea practici; însă omenirea nu a ajuns încă la izgonirea oricărui ideal, și romanele științifice au de scop, pe lîngă de a face cunoscute ramurile științei, și pe acela de a duce gîndurile noastre către ipoteze ce poate odată se vor realiza și care, deocamdată, ne fac viața mai plăcută".

(apărut în „Foaia populară"
la 1 noiembrie 1898.)

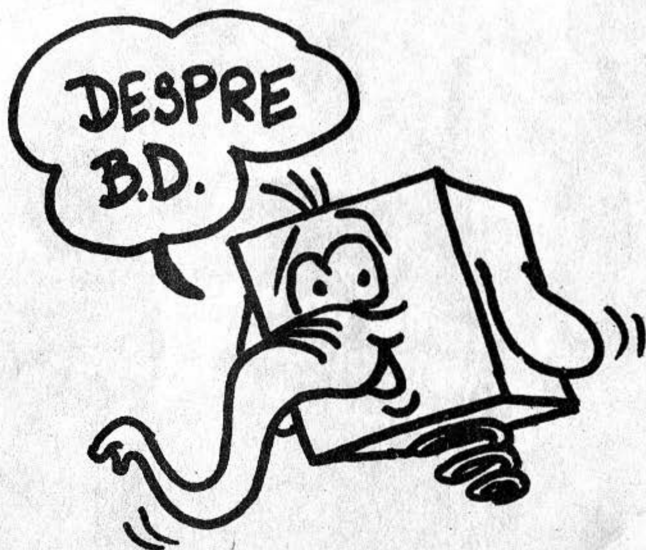
I. P. „OLTENIA" — cd. 119/1990.

ÎN ATENȚIA AUTORILOR DE BENZI DESENATE !

În vederea elaborării magazinului de benzi desenate SF „Fergonaut", editura SFVA face apel către toți autorii de benzi desenate de a colabora prin creațiile proprii. Condiții tehnice: proporția înălțime-lățime a unei planșe să corespundă formatului A4. Subiectul tratat poate fi original sau inspirat după opere literare deja publicate. În acest din urmă caz se va menționa numele scriitorului. Tehnica de lucru este la liberă alegere, autorii putînd să ne expedieze atît planșe în alb-negru cît și în culori. Numărul de planșe nu este limitat ! Benzile desenate se vor publica în ordinea necesităților redacționale.

Desenele vor fi trimise pe adresa: Editura SFVA, c.p. 648, cod 1100, Craiova, cu mențiunea „Pentru FERGONAUT".

În curînd un nou număr al Colecției romanelor SF!
Comandați-l din timp!

Lei 5